

ΟΙ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΕΣ, Η ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

Φώτης Κόντογλου *Η Πονεμένη Ρωμιοσύνη (απόσπασμα)*

Κανένας λαός δεν έχυσε τόσο αίμα για την πίστη του Χριστού, όσο έχυσε ο δικός μας, από καταβολή του Χριστιανισμού ίσαμε σήμερα. Κι αυτός ο ματωμένος ποταμός είναι μια πορφύρα που φόρεσε η Ορθόδοξη Εκκλησία μας, και που θα'πρεπε να την έχουμε για το μεγαλύτερο καύχημα, κι όχι να την καταφρονούμε και αν μη μιλούμε ποτέ για αυτή, και μάλιστα να ντρεπόμαστε να μιλήσουμε γι' αυτή, σε καιρό που δεν ντρεπόμαστε για τις πιο ντροπιασμένες και σιχαμερές παραλυσίες που κάνουν οι άνθρωποι στον αδιάντροπο καιρό μας.

Εμείς οι σημερινοί πονηρεμένοι άνθρωποι φροντίζουμε μονάχα για την καλοπέραση του κορμιού μας, και για τούτο η ψυχή μας έχασε την ευαισθησία της, μ' όλα τα πνευματικά γιατρικά που λέμε πως έχουμε. Και γι' αυτό περιφρονούμε και τους λέμε ανόητους εκείνους που δεν κοιτάζουνε το υλικό συμφέρον τους,

αλλά κάνουνε κάποιες θυσίες. Κατά πολύ ανόητους και μικρόμυαλους θεωρούμε εκείνους που θυσιάσανε τη ζωή τους για την πίστη τους αφού, κατά την αμαρτωλή κρίση μας, δεν κοιτάξανε να χαρούνε τα νειάτα τους και να απολαύσουνε τούτον τον κόσμο, που είναι χειροπιαστός και σίγουρος, αλλά βασανιστήκανε, φυλακωθήκανε, δαρθήκανε και, στο τέλος, σφαχτήκανε ή κρεμαστήκανε, οι άμυαλοι, για κάποιους ίσκιους που λέγονται αθάνατη ζωή και βασιλεία των ουρανών.

Ακόμα και κάποιοι από τους σημερινούς θεολόγους, που μας φέρνουνε απόξω την «επιστημονική» ορθολογιστική θεολογία, δεν καταδέχονται ποτέ να μιλήσουν για τους νεομάρτυρες, και στις ψυχρές και άτονες ομιλίες τους, καθώς και στα βιβλία τους, αναφέρουνε μονάχα κανένα μάρτυρα της αρχαίας εποχής, κατά το προτεσταντικό σύστημα.

Το ατελείωτο μαρτυρολόγιο της Εκκλησίας μας, που αρχίζει, όπως είπα παραπάνω, από τα πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού και φτάνει έως σήμερα, είναι μία από τις πιο μεγάλες μαρτυρίες πως η Εκκλησία μας είναι η μία, αγία, καθολική και αποστολική Εκκλησία, γιατί βασανίζεται αδιάκοπα και χύνει το αίμα της για το Χριστό, που είπε: «εὶ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσι».

Για τούτο ο Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρις, που είναι κι αυτός ένας από τους μάρτυρες, επειδή τον θανατώσανε οι οχτροί της πίστης, έγραφε στα 1635 για τους παπιστές: «αν δεν έχομεν σοφίαν εξωτέραν (κοσμικήν), έχομεν, χάρη του Θεού, σοφίαν εσωτέραν και πνευματικήν, η οποία στολίζει την Ορθόδοξον πίστην μας, και εις τούτο πάντοτε είμεσθεν ανώτεροι από τους λατίνους, εις τους κόπους, εις τας σκληραγωγίας και εις το να σηκώνομε τον σταυρόν μας και να χύνομεν το αίμα μας δια την πίστιν και την αγάπην την προς τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν. Αν είχε βασιλεύσει ο Τούρκος εις την Φραγκίαν δέκα χρόνους, χριστιανούς εκεί δεν εύρισκες. Και εις την Ελλάδα, τώρα τριακόσιους χρόνους ευρίσκεται και κακοπαθούσιν οι άνθρωποι και βασανίζονται δια να στέκουν εις την πίστην των, και λάμπει η πίστις του Χριστού και το μυστήριον της ευσεβείας, και εσείς μου λέγετε ότι δεν έχομεν σοφίαν; Την σοφίαν σου δεν εθέλω, ομπρός εις τον Σταυρόν του Χριστού!».

Με αυτά τα λόγια βροντοφωνεί πως η Εκκλησία μας με τα μαρτύρια που τραβά από αιώνες, είναι η αληθινή Εκκλησία, η ευλογημένη από τον Κύριο, κι όχι η Δυτική, η καλοπερασμένη, η υπερήφανη αφέντρα, που όχι μονάχα το αίμα της δεν έχυσε για τον Χριστό, αλλά η ίδια έκαιγε τους ανθρώπους που δεν της ήτανε υπάκουοι.

Οι δικοί μας οι άγιοι, που μαρτυρήσανε στον καιρό που ήμαστε σκλάβοι στους τούρκους, ήτανε ταπεινοί, απλοί, λιγομίλητοι, με τη φωτιά της πίστης στα στήθια τους, απονήρευτοι κι αγράμματοι, αφού το μόνο που γνωρίζανε να λένε μπροστά στον αγριεμένον τον κριτή ήτανε: «Χριστιανός γεννήθηκα και Χριστιανός θα πεθάνω». Νέοι άνθρωποι, παληκάρια, απάνω στ' άνθος της νιότης τους, πηγαίνανε προθυμερά να παραδοθύνε για το όνομα του Χριστού, κι αντίς αρραβωνιάσματα και ξεφαντώματα σφαζότανε σαν τ' αρνιά ή κρεμαζότανε με τη θελιά στο λαιμό τους και, για να τους τυραγνάνε περισσότερο οι άπιστοι, κόβανε τον λαιμό τους σιγά-σιγά με στομωμένα μαχαίρια ή τους κρεμάζανε με σάπια σχοινιά που κοβόντανε, για να τους ξανακρεμάσουνε. Και τα μόνα που ξέρανε από τη

θησκεία μας οι περισσότεροι απ' αυτούς ήτανε τα λόγια του Χριστού που είπε: «Όποιος με ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους, θα τον ομολογήσω κι εγώ μπροστά στον Πατέρα μου, που είναι στον ουρανό, κι όποιος μ' αρνηθεί μπροστά στους ανθρώπους, θα τον αρνηθώ κι εγώ μπροστά στον Πατέρα μου, που είναι στον ουρανό»· καθώς και τα λόγια τούτα που είπε ο Κύριος: «Μη φοβηθήτε από κείνους που σκοτώνουνε το σώμα, μα που δεν μπορούνε να σκοτώσουνε την ψυχή»· και: «όποιος χάσει τη ζωή του για το όνομά μου, αυτός θα ζήσει στην αιώνια ζωή».

Εμείς, οι σημερινοί, είμαστε βάρβαροι, που δεν είμαστε σε θέση να νιώσουμε όσο πρέπει την ευγένεια και το μεγαλείο της θυσίας για το όνομα του Χριστού, που την προσφέρανε με τα κορμιά τους εκείνοι οι λεονταρόψυχοι, που γι' αυτούς λέγει ο ευαγγελιστής Ιωάννης πως δεν γεννηθήκανε από αίματα, μήτε από θέλημα της σάρκας, μήτε από θέλημα αντρός, αλλά πως γεννηθήκανε από τον Θεό.

φώτης Κόντογλα